

PEYGAMBER SAS'İN SEVDİĞİ ŞEYLER*

*Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.*

*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Nahmedühû
bi-cemîi mehâmidih... Lehü'l-hamdü kemâ
yenbagî li-celâli vechihî ve liazîmi sultânih...
Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayri halkihî
seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî
ecmaîn... Ve men tebiahû bihsânin ilâ yevmi'l-
cezâ.*

*Emma ba'dü fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne
efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi
hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi
ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ...
Ve külle muhdesetün bid'ah... Ve külle bid'atin
dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-
nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi
salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:*

كَانَ يَجْلِسُ الْقُرْفُصَاءَ

(طب. عن إياس بن ثعلبة)

(*Kâne yeclisü'l-kurfüsâ'*)

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümleinizden razı olsun... Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek âdetlerinden, sîret-i seniyyesinden bahseden rivayetleri okumaya devam edeceğiz inşallah...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Bu rivayetlerin okunup izah edilmesine başlamadan önce, Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın, ona ümmet oluşumuzun bir nişânesi olmak üzere; ve onun mübarek âlinin, ashabının, etbânının, ahbâbının ruhlarına ve hâsseten sâdât ve meşâyih-i turuk-ı aliyyemizin Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyyü'l Murtazâ'dan Hocamız Muhammed Zahid-i Bursevî'ye kadar güzerân eylemiş olan cümle zevât-ı muhteremesinin, meşâyihimizin, pîrlerimizin ruhlarına;

Hz. Âdem Atamız AS'dan Peygamber Efendimiz'e kadar gelmiş geçmiş cümle enbiyâ ve mürselînin ervâhına, cümle evliyâullahın ruhlarına;

Bu beldeleri fethedip bize miras bırakmış olan fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına; cümle hayır-hasenât sahiplerinin ruhlarına ve uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemeye gelen siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun, cümlesinin ruhları şâd olsun, makamları âlâ olsun diye;

Biz yaşayan müslümanlar da Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayalım, Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun ömür sürelim, Rabbimiz'in rızasını Peygamber Efendimiz'in şefaatinin kazanalım, iki cihan saadetine erelim diye, bir Fâtîha, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup öyle başlayalım:

a. Dizlerini Dikip Oturmayı Severdi

Râmûzü'l-Ehâdîs kitabınının 552. sayfasınının 1. rivayeti... Peygamber SAS'in oturuş şekilleri hakkında. Tabii muhtelif oturuş şekilleri

olabilir. Taberânî İyas ibn-i Sa'lebe RA'dan nakletmiş, rivayet etmiş:¹

كَانَ يَجْلِسُ الْقُرْفُصَاءَ

(طب. عن إياس بن ثعلبة)

RE. 552/1 (*Kâne yeclisü'l-kurfüsâ'*)
“Efendimiz dizlerini dikip, elleriyle dizlerinin üst taraflarından kavuşturup öyle oturmayı severdi.”

Çünkü, o zaman bir yana yaslanma mecburiyeti olmuyor, insan dengeli bir şekilde oturabiliyor, nisbeten de bir rahatlık oluyor. Böyle dizlerini dikip ellerini dizlerine sararak oturmak, *kurfusa* oturuşu diye tabir ediliyor. Arapça'da kelime bu.

(*Kâne yeclisü'l-kurfusâe*) “Dizlerini dikip kaldırıp şöylece ellerini onlara sararak, kavuşturup öyle otururdu.” Efendimiz bu oturuşu severmiş.

Tabii oturmanın şekli şemâili var, yatmanın şekli şemâili var.

Mesela yüzükoyun uzanarak yatan bir kimseyi ayağıyla dürterek;

“—Böyle yatma! Bu şeytan yatışıdır.” diye nasihat etmiş, ikaz etmiştir.

İnsan bir yere dayansa, uyuduğu zaman abdesti kaçır. O bakımdan Peygamber SAS Efendimiz

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.273, no:794; Ebû Ümâme RA'dan.

Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ*, c.I, s.145, no:292; Ebû Kursâfe RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.153, no:18481; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.207, no:6988.

oturuşların içinde bunu beğenmiş. Sultanlar olsaydı, zenginler olsaydı şiltelerde, rahat koltuklarda, tahtlarda otururlardı. Peygamber SAS toprak üzerinde otururdu, toprak üzerinde yatardı, hasır üzerinde yatardı. Hasırın izleri kırmızı kırmızı, ellerine yanağına otururdu. Ona rağmen dünyalığa tenezzül etmemişti, dünyalığa meyletmemişti.

“—Birazını da kendime ayırayım, nasıl olsa ben bu işin merkezindeyim, nasıl olsa bir vazife görüyorum, elbette biraz imkânlarım olması lâzım!” gibi bir düşünceye kapılsaydı, isteseydi, gücü yetecek imkânlar zaman zaman eline geçiyordu.

Kendisine yığınla ganimet gelirdi, yığınla altın gümüş gelirdi; akşam geleni sabaha yanında bırakmazdı, sabah geleni akşama bırakmazdı; hepsini dağıtırdı.

Hatta daha önceleri de bir vesile ile anlatmıştım: Hz. Ali Efendimiz’le Fâtımatü’z-Zehrâ RA Hazerâtının ev işleri yapmaktan, kuyudan ip çekmekten, el değirmeninde buğdayları öğütmekten, çalışmaktan elleri yara olmuş. Allah’ın arslanı Hz. Ali RA ve hanımı;

“—Gidelim de babamız harp esirlerinden birini de bize, bizim hizmetimize versin!” diye düşünmüşler.

Nasıl olsa hayatı bağışlanmış. Adamlar İslâm’a silah çekmişler ama, müslümanlar yine onları “İslah olurlar.” diye öldürmemişler, esir almışlar.

Efendimiz:

“—Ben onları satacağım da onların gelirleriyle şu yoksul sahabe var ya Ashâb-ı Suffe denilen evsiz mübarekler. Mescidin bir kenarında suffice denilen yerde yatıyorlar, rakamları 70’e kadar çıkıyor. Gündüzleri daha da çok gelen oluyor ama onlar geceleri de orada yatıyorlar. Daha onların yemeleri, içmeleri için gerekli masrafı sağlayacak kaynak dahi bulamadım. Ben bunları satıp onlara biraz yiyecek içecek temin etmeyi düşünüyorum. Size dua öğreteyim; o duaları, tesbihleri çekin!” diye sevgili ciğerparesi cennetlik Hz. Fatıma anamızın isteğine dua ile cevap verdi.

Onlara hizmetçi vermedi, rahat etsinler diye düşünmedi. Kendisi de dünyada rahatı düşünmedi, daima mütevazı bir tarzda yaşadı.

Bizler de şimdi çok değişik insanlar olduk, çünkü biz İslâm’ı yeni yeni öğreniyoruz. Kimimiz 40 yaşında öğreniyor, kimimiz 50 yaşında. Kimimizin de kafasında İslâm diye bir şey var ama o İslâm acaba Peygamber Efendimiz’in zamanının İslâm’ı mı? Değil! Bu zamane Müslümanlığı...

“—El-hamdü lillah ben Müslümanım!” diyor, neredeyse çıkacak, göğsünü yumruklayıp böbürlenecek; “Var mı bana yan bakan?” gibilerden.

“—Ben Müslümanım! O zaman herkes bana kul köle olsun, her şey benim etrafımda dönsün.”

Hayır! Öyle değil! İşte bak “Örnek alalım!” diye Peygamber Efendimiz’in hayat tarzını okuyoruz.

Peygamber Efendimiz’in hayatı son derece

mütevazı idi. Umumiyetle öbür peygamberlerin de öyleydi. Hz. İsa AS'ın tevazuu ortada; şimdiki papalığın şaşaaası, tantanası ortada... Demek ki, insanlar zamanla ölçüleri kaçırabiliyorlar. Bu ölçüleri kaçırmanın muhtelif sebepleri araştırılırsa; her gelen önüne bir şey ekleyince, ardına bir şey ekleyince, iş yavaş yavaş, kıvrıla döne, eğrile büğrüle bir başka noktaya gidebiliyor.

Ne yapmak lazım? Peygamber Efendimiz'in zamanının Müslümanlığını örnek almak lâzım! Ona göre yaşamak lazım!

Biz niye burada bu hadîs-i şerifleri okuyoruz?

“—Bozulmayan asıl kaynağa, asıl modele, asıl nümune hayat tarzına göre hayatımızı tanzim edelim, her şeyimizi ona göre yapalım!” diye.

Neden?

Zaman geçti mi, işler ortalığa yayıldı mı, herkes bir ilave yaptı mı, bu işin nereye varacağı belli olmaz. Asıl hedef alınan, model alınan şeyle doğrudan doğruya, direkt temasa geçip her şeyimizi ona göre yapmalıyız ki şaşırma olmasın, sapıtma olmasın.

Herkes “Ben Müslümanım!” diyor, Müslümanlıktan vazgeçmiyor. Tabii o da güzel bir şey... Müslüman olmanın şuurunda olmak iyi güzel bir şey ama müslümanın nasıl yaşayacağını, nasıl düşüneceğini; örfünün, âdetinin, töresinin, ah-lâkının, âdâbının ne olacağını düşünmüyor.

Bakıyorsunuz, hıristiyanlar gibi Noel Baba eğlencelerinde... Hindi kızartması peşinde, çam

ağacını pamukla süsleme peşinde...

Hani sen müslümandın?

Ne giyim benziyor, ne düşünce benziyor, ne eğlence benziyor, ne oturma kalkma benziyor, ne kazanma benziyor, ne de kazandığını harcama benziyor... Uzaklaşa, uzaklaşa, uzaklaşa ayrı ayrı bir yere düşmüşüz. Yirminci Yüzyıl'ın zavallı insanlığı Asr-ı Saadet Müslümanlığından çok uzaklara düşmüş. Çok uzaklara düşmüş de farkında değil.

“—Vay! Ben yolumu kaybetmişim de genel merkezden ne kadar uzaklaşmışım.” diye aklımızı başımıza toplamamız lazım!

Rasûlüllah Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine sarılmamız lazım. Zamane Müslümanlığını bırakıp, sahabe Müslümanlığına, Asr-ı Saadet Müslümanlığına gitmemiz lazım, başka çare yok! Ancak o zihniyetle, o ahlâk ile, o âdâb ile, o tevazu ile hareket edersek kurtuluruz.

Bugünkü gazetelere şöyle göz ucuyla bir baktım; kozmetik sanayiine bilmem kaç milyar harcıyormuşuz.

Ne demek kozmetik sanayi? Allık, pudra, rastık, oje, krem saç malzemeleri, ıvır zıvırları. Bunlar olmasa ne olur? Kıyamet mi kopar? Hiçbir şey olmaz.

Amabakıyorum, gittiğim evlerde de yakınlarımız, sevdiğimiz kardeşlerimiz ve dostlarımızın banyolardaki eşyalarına; Allah'ım! Nereden gelmiş bunca şey? İsimleri yabancı, kendileri yabancı... Tıraştan önce krem, tıraştan sonra

krem, bilmem ne spreyi, bilmem ne eczası, bilmem ne kremi, bilmem ne aleti, bilmem ne edevâtı... Bir sürü ıvır zıvıra milyarlar gidiyor.

Öbür tarafta fakr u zaruret içinde çırpınıyoruz, İslâmî hizmetlerde geri duruyoruz.

“—Haydi bakalım elbirliğiyle bir dergi çıkaralım, bu işler kolay olmuyor.” dedik, arkadaşlarla bir toplantı yaptık. Bir rakam çıkarmışlar: ‘Ben emekli bir profesör olarak bunu tek başıma kendim veririm!’” dedim.

Ne olacak? Eğer hizmet ise hizmete sarf etmek lazım.

Biz evimizdeki lüksten vazgeçsek, bak “Boğazımızdan keselim!” demiyorum, lüksten vazgeçsek, işe yaramayan maddeleri evimizden tasfiye etsek, o da yeter.

“—Bu ne işe yarar?” Hiçbir işe yaramaz, süs.

“—Şu ne işe yarar?”

O da bir işe yaramaz, o da süs.

“—Bu vitrin ne işe yarar?” O da süs...

“—Ya bu ne?” Gösteriş.

“—Ya bu ne?” O da gösteriş.

Avizeler, aplikler, aletler, edevatlar, mobilyalar. Hem de pahalı pahalı. Mobilyalar odaları doldurmuş, salonları doldurmuş; insanlara yer yok. İnsanlar gidiyor dört tanesi dört koltuğa oturuyor; geri kalanlar ne yapacak? Kedinin ciğere baktığı gibi bakıp yalanacak.

Neden? Birkaç kişi koltukları doldurmuş. Bir de

ev küçük oldu mu tamam. Evlenenler de illa yatak odası takımı, misafir odası takımı alacaklar ya. Bilmem ne odası takımı; şark odası, garp odası derken evin içi bir doluyor; hadi, insanlar neredeyse oturacak yer bulamayacak.

Muhterem kardeşlerim!

Çok şaşırılmışız. Ben bunu kimseyi kınamak için söylemiyorum. Hepimiz şaşırılmışız, hepimiz ölçüyü kaçırmışız. Hepimiz zıvanadan çıkmışız. “Zıvanadan çıkmak” derler, hani kapıların zıvanaları vardır; girdisi sağlam, dönme eklem yeri vesaire. Zıvanadan çıktı mı kapı sarkar, çalışmaz, gacırdar gacırdar. Hepimiz ana çizgiden sapmışız, ana yapıdan çıkmışız, bozulmuşuz. Çok dikkat edelim!

Yol ne yolu?

Bak ben sözün başında Arapça bazı şeyler söyleyip Mehmed Zahid Kotku Hocamız’dan öğrendiğimiz töre ve an’aneye göre vaaza öyle başlıyorum:

(*Efdale’l-hadîsi kitabu’llâh*) “Sözlerin en güzeli Allah’ın sözü, Kur’ân-ı Kerîm’dir.” diyorum.

“—Âmennâ ve saddaknâ; inandık, kabul ettik.”

Kabul ettik ama yetmiyor. “Kabul ettik.” diyoruz, ondan sonra okumuyoruz.

Hani kabul etmiştin? Allah’ın kitabı en güzel sözdü?

En güzel sözü okumuyor, en kötü sözleri okuyor! Romanları bitiriyor, mecmuaları bitiriyor, gazeteleri bitiriyor, müstehcenleri göz ucuyla seyrediyor; her şeyi okuyor.

“–Allah’ın kitabını okudun mu?”

“–Okumadım.”

“–Okumasını bilir misin?”

“–Bilmem.”

“–Ne emrediyor farkında mısınız?”

Farkında değil. Namaz kılıyor da namazın içinde kullandığı kelâmın, sözlerin mânasını bilmiyor.

“–Sen bebek misin, çocuk musun, ilkokul talebesi misin?”

Değil! 40 yaşında, 50 yaşında, 60 yaşında, 70 yaşında ama daha İslâm’ı öğrenmemiş.

“–Ne zaman öğreneceksin? Ömür geçti, rüzgâr gibi geçti. Ne

zaman öğreneceksin?”

“–Hocam! O kadar çok işimiz var ki. Ben muhasebeciyim, sen hukukçusun, berikisi bilmem neci. Ötekisinin dükkânı var, berikisinin atölyesi var...”

Şeytan usta bir kandırıcı olduğu için, hepimizi kandırıyor. Dünya hepimizi oyalıyor. Bunlar ahiretten, Allah’ın rızasını kazanmaktan bizi oyalıyor. Şeytan sessiz sedasız dünyalığı sevdireyor, dünyanın peşine takıyor. Şeytanın oyununa geldiğimiz farkında bile olmuyoruz. Nefis bizi bir aldatıyor, nefsin oyununun içine düştüğümüzün bile farkında değiliz. Bir yol tutturmuşuz, gidiyoruz. Böyle bir acaip yol!

Peygamber Efendimiz’in hayatını çok okuyalım da, Kur’ân-ı Kerîm’i çok okuyalım da...

(Efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh) “Sözün en güzeli Allah'ın kitabı, Kur'ân-ı Kerîm'dir. (Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin SAS) Yolların en güzeli de Peygamber SAS Efendimiz'in yoludur.” diyoruz.

Gitmiyoruz, gidemiyoruz. Arapların bir şiiri var:

لِكُلِّ شَيْءٍ مَّانِعٌ وَلِلْعِلْمِ مَوَانِعُ

(Li-küllü şey'in mâniun, ve li'l-ilmî mevâniu)
“Her şeyin bir engeli çıkar ama, ilme gelince engeller tomar tomardır, ton tondur, tümen tümendir.”

İlme, hak yola, İslâm'a, Allah'ın sevabını kazanmaya yönelik bir şeye kalkıştı mı insanın önüne tümen tümen mâniler yığılır.

Neden? Şeytan telaşa kapılır:

“—Ah! Cennete gidecek. Vay! Ben cehenneme giderken bu müslüman şimdi cennete mi gidecek? Ya Allah'ın rızasını kazanırsa... Ben onu nasıl aldatayım? Dünyayı allayayım, pullayayım, süsleyeyim; bunun önüne çıkartayım. Takılsın dünyanın peşine; zevkin, keyfin peşine takılsın.”

Herkesin evinin içine birer kutu girmiş. Televizyon denilen telef makinesi girmiş; millet sabahtan akşama:

“—Aman şu filmi kaçırma, aman şu diziyi unutma!” Çok mühim bir yerde söylediler de unuttum.

Meclis mi dediler başka bir yer mi? Bir dizi varmış da; “O diziyi seyredeceğiz.” orada kimse

bulunmamış.

Hey Allah'ım! Yâ Rabbi! Sen bize akıl fikir ver. Her şeyi vermişsin, akıl fikir de ihsan et...

Tabii herkesin aklı var, akılsız değil, cin gibi; şeytana çarığı ters giydirir. Şeytan kolay kolay aldatılır mı? Bizimkiler aldatır. Dünya aklı var ama ona akıl denmez. Bir insanı aklı, kendisini cehennem azabından kurtaracak yolu görmeye yaramıyorsa, ben ona akıl demem ki... Cehenneme düşmekten kurtaramıyorsa, yanlış eğriden ayırttıramıyorsa ben ona akıl demem ki...

“—Hocam! Ama bunun Mercedes'i var, köşkü var, sarayı var, adamları var, hizmetçileri var.”

Kendisini cehennemden kurtarabiliyor mu, cenneti kazanacak yolda mı? Allah'ın rızasının yolunda mı?

“—Maalesef değil. Namaz da kılmaz, içki de içer, kazancı da şüpheli, soru işaretli, nidâ işaretli...”

O adam aptal!

“—Neden?”

Allah'ın rızasını kazanmasını bilemiyor da ondan. Ebedî cehennem azabının ne kadar korkunç olduğu o kalın kafasına girmemiş.

Sen hiç demir-çelik fabrikasına gittin mi? Orada yüksek fırının kapağı açıldığı zaman içini gördün mü?

Sobanın kapağını aç, taş kömürü sobasının kapağını bir aç, elini şöyle birazcık uzat!

Ateş, Allah'ın azabı, cehennem ateşi! İnsanların üstüne alevleriyle saldıracak; melekler zincirlerle zor tutacaklar.

Ayet-i kerimede buyruluyor ki:

يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ

(ق:٢٠)

(Yevme nekülü li-cehennem) “O gün cehenneme deriz: (Heli'mtele'ti) ‘Doldun mu yâ cehennem?’ (Ve tekülü hel min mezîd?) O da: ‘Daha var mı yâ Rabbi?..’ der.” (Kaf, 50/30)

“—Dolmak ne? Ne kadar âsi mücrim kul gönderirsen hepsini alacak yerim var.” diyecek. Öyle kükreyecek, saldıracak.

Biz de bir demir-çelik fabrikasına gittik. Fırının kapağını açıyorlar, sonra uzun çubuklarla kapatıyorlar. Kapağı açıldığı zaman dışarıya bembeyaz kıpkırmızı alevler saçılıyor. Neyse onu kapattılar, biz önünden geçtik ama geçerken sıcaktan yanağımız kızardı. O insanlar, o cehennemine içine atılacak.

“—Cehennemine zakkumunun bir damlası dünya denizlerine damlasa tüm okyanuslar, tüm dünya denizleri zehir gibi acı olurdu.” diyor, Peygamber Efendimiz. O insanlar onu yiyecek, o ateşin içinde yanacak. Ölse kurtulur ama ölmeyecek.

لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ

عَذَابَهَا

(فاطر: ٣٦)

(*Lâ yukdà aleyhim feyemûtû*) “Cehennemde azab görenler ölseler kurtulacaklar ama, ölmek yok ki ölüp de kurtulsunlar. (*Ve lâ yuhaffefü anhüm min azâbihâ*) Azabları da hafiflemez.” (Fâtır, 35/36)

Ahiret azabının şekli bu. Allah azabı çecktirecek; yanan derileri tekrar tazelenecek, tekrar yanacak. Bunlar her zaman fırsat geldikçe söylediğimiz şeyler.

Ama bizde bir büyük kusur var; düşüncemizi uygulamaya geçirmememiz, fikrimizi eyleme dönüştürmememiz.

“—Tamam, hoca güzel söyledi.” Peki sonuç?

“—Tamam, hadîs-i şerîf doğru.” Peki netice? Yapacak mısınız onu?

“—E dur bakalım.”

Ne zamana kadar durayım? Bak 40 sene geçmiş, 50 sene geçmiş, 60 sene geçmiş; ne kadar durayım? Şeytan aldatıyor, dünya aldatıyor.

Bu dünyayı bir koca karıya benzetmişler; yüzüne gözüne boyayı çalıp kendisini genç gösteren, allık, pudra, rastık, rimel derken çok süslü püslü görünüp uzaktan “Ay ne kadar genç, aman ne kadar güzel!” dedirten, aldatan bir kocakarıya benzetmişler.

Neden koca karı? Köhne dünya olduğundan. Eski, nice nice asırlardan kalma. Allaması pullaması

sahte; derisi buruşmuş, çağı geçmiş. Sana vefası yok; daha öncekilere de vefası yoktu, hiç birine vefa göstermedi. “Dünya dünya...” diye kendisine sarılanların hiçbirisine yar olmadı, sana da yar olmayacak.

Ne yapıyor? Aldatıyor, önünde kıvırttırıyor, aldatıyor. Sen de aldanıyorsun, ben de aldanıyorum, çoluk çocuklarımız da aldanıyor, hanımlar da aldanıyor.

“—Bunu niye takarsın, bunu niye istersin?”

“—Çok güzel!”

“—Ne olacak? İşte parmakta bir yuvarlak taş. Taş be...”

“—Ama Hocam! Elmas, yakut, altın...”

“—Olmasa ne olur? Isıtıyor mu? Şu şiddetli soğukta, karların arasında kalsan ısıtır mı? Isıtmaz.”

“—Hocam! O böyle ışığın altında bir parıldadığı zaman renk renk olur, onun pırıltısına doyum olmaz.”

Sen kendi keyfin için mi yaşıyorsun, başkasının keyfi için mi? Gösteriş, nefis. İnsan istiyor ki ben güzel olayım, herkes beni beğensin. Bir de karşı tarafı çatlatmayı seviyor, karşımdaki kıvransın. Bende var onda yok, çatlasın!

Bütün bunların hepsi çirkin huy, kötü huy... Olmayıversin; sade giyin, evin sade olsun, giyimin sade olsun, süsün olmasın. Fazlasını Allah yolunda sarf et, sevap kazan, ahirete kazan, ahirete gönder. Ahiretteki köşkün güzel olsun, ahiretteki kazançın güzel olsun.

“—Hocam etrafımda öyle yapan yok ki.”

Sen yap, sen nümune ol, sen gözünü aç. Cümle cihan halkı felakete giderken sen kendini kurtar. Akıntıya kapılma, arkası uçurum, Niagara şelâlesi gibi. Yuvarlanıp gideceksin.

Oraya geldin mi;

“—Aa! Burası uçurummuş. Eyvah! Döndür kayığı...”

Dönmez ki. Akıntıya kapıldın; ucuna geldin mi, aşağıyı bir boyladın mı kafan kayalara çarpar, ne olacağın belli olmaz.

Onun için hepimiz doğru olduğuna inandığımız bir fikri uygulamaya geçirmemiz lazım, uyutmamamız lazım.

“—Tamam, doğru. Yapacağım.”

Yine uyuyor. Bu şeye benziyor; sabah namazı için ezan okunuyor:

“—Tamam, müezzin efendi! Kalkacağım, çok bağıрма. Birazcık gözümü kapatayım da şu uyku-mun sersemliği biraz geçsin.” diyor; ondan sonra bir daha gözünü açıyor, ortalık bembeyaz olmuş. Sabah namazı geçmiş, üstüne güneş doğmuş.

Neden? “Birazcık başının sersemliği geçsin.” diye gözünü kapattığından oldu. Anında zıplamazsan, şeytan, nefis yatağın sıcaklığı seni yine namazdan alıkoyar.

Sahabe-i kirâmın çok güzel vasıfları var; en güzel vasıflarından biri; Rasûlüllah SAS Efendimiz’den bir nasihat duydukları zaman derhal uygulamalarıydı; en güzel vasıfları bu.

İçki haram kılındı, küpleri sokaklara döktüler; zekât vermek farz oldu, herkes zekâtını verdi. Hadi bakalım savaş var, sefere çıkılacak; delikanlı evlenmiş, gerdeğe girmiş;

“—Düşman geliyor Rasûlüllah sizi savaşa çağırıyor.” diye düğün gecesini sokaktan bir ses duyuyor. Daha yıkanamadan gerdek evinden çıktı, çarpıştı, öldü, şehid oldu. Allah şefaatine erdirsin. Rasûlüllah SAS;

“—Şu kardeşinizin hali nicedir? Meleklerin onu yıkadığını görüyorum.” dedi. “—Yâ Rasûlallah! Düğün yapmıştı, gerdeğe girmişti. Daha gusül abdesti alamadan sen çağırdın, sefere geldi; ondandır.” dediler. Allah aklımızı akl-ı selîm; fikrimizi fikr-i selîm eylesin. Hakkı duyduğu, anladığı zaman hemen onu uygulamayı nasip eylesin. Batıldan korunmayı nasip eylesin. İslâm'ın imdadına yetişmeyi nasip eylesin. İslâm “İmdat!” diye bağıyor; millet yılbaşında hindi sofrasının başında, çam ağacının yanında, kırmızı cübbeli Noel Baba gelecek, çocuklara hediye verecek, diye bekliyor. Hey müslüman hey! Hey gafil müslüman âlemi hey!

b. Yere Otururdu, Yerde Yemek Yardi

İbn-i Abbas RA'dan Taberânî rivayet etmiş:²

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.67, no:12494; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.443; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.290, no:8192; Ebü's-Şeyh, *Ahlâku'nNebiy*, c.I, s.130, no:122; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.586, no:14222; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.153, no:18482; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.207, no:6989.

كَانَ يَجْلِسُ عَلَى الْأَرْضِ وَيَأْكُلُ عَلَى الْأَرْضِ
وَيَعْتَقِلُ الشَّاةَ وَيُجِيبُ دَعْوَةَ الْمَمْلُوكِ عَلَى خُبْزِ

الشَّعِيرِ

(طب. عن ابن عباس)

RE. 552/2 (*Kâne yeclisü ale'l-ardi, ve ye'külü ale'l-ardi, veyâ'tekilü's-şât, veyücîbüda'vete'l-memlûki alâ hubzi's-şeîr.*) “Peygamber SAS Hazretleri toprağa otururdu.” (*Min gayri hâil*) “Örtü olmadan” kumun üstüne, toprağın üstüne otururdu. Minder, yastık beklemeden; döşek, sergi, koltuk beklemeden toprağın üstüne otururdu. Efendimiz'in âdetlerini söylüyor ya. İkinci rivayete geçtik. İnsanların en üstünü peygamberler, peygamberlerin en üstünü bizim Peygamberimiz. Peygamberler peygamberi Hz. Muhammed Mustafa SAS toprak üzerine otururdu, örtüsüz yaygısız otururdu.

(*Ve ye'külü ale'l-ardi*) “Toprak üzerinde yerdî.”

Masası yok muydu; altı koltuklu, sekiz koltuklu... Yanında güzel mobilyalardan, vitrinli yemek takımı yok muydu? Kanatlı kuyruklu mobilyaları? Yoktu, yoktu. Toprak üzerine otururdu ve toprakta yerdî.

(*Ve ya'tekilü's-şât*) “Koyun sağardı.” Ayakları arasına alıp koyunu sağardı.

“—Canım onu hizmetçiler yapsın; o elini bulaştırmasın, yorulmasın.”

Hayır, kendi işini kendi görmeyi severdi,

kimseye yük olmayı istemezdi. Peygamberim diye etrafa caka satmazdı, fiyaka yapmazdı, emir yağdırmazdı.

“—Herkes benim karşımda kul köle olacak, eğilecek, yatacak kalkacak.” demezdi. Böyle yaşardı Peygamber Efendimiz.

Hatta müşrikler böyle bir peygamberi tasavvur edemiyorlar da; “Peygamberse iki tarafında melekler dolaşmalı değil miydi?” diyorlar. Madem peygamber, illâ bir saltanatı olsun istiyorlar.

“—İki tarafından melekler olmalı değil mi, müstesna bahçeleri olup da oralardan mânevî meyveler gelmeli değil mi?” diyorlar.

Senin benim gibi sade bir beşer olmanın içindeki ahlâk yüceliğinin güzelliğini göremiyorlar.

İnsanoğlu dış boyaya, yaldıza önem veriyor. Altın yaldız veya metalik boya, şöyle veya böyle dışı pırıl pırıl olacak. İnsan parlayan şeyleri seviyor. Yakutu da ondan seviyor, elması da, altını da. Çünkü parlıyor, küflenmiyor. Altın küflenmediği için her zaman pırıl pırıl... Ne parlıyorsa onu seviyor; işi gücü dışı parlatmak, ayakkabıyı parlatmak, cilalamak vesaire.

Birisi nasihat istemiş de, İbrâhim ibn-i Edhem Rh.A ne diyor:

“—Sana altı nasihatim var. Birincisi; herkes dışını süslemeye bakar ama sen içini süsle, sen kalbini süsle, sen aklını süsle, sen ahlâkını süsle.”

Allah-u Teâlâ Hazretleri insanın elbisesine

bakmaz; Merinos kumaşı mı, İngiliz kumaşı mı?” ona bakmaz.

Nesine bakar? Kalbine, gönlüne, niyetine, içinin güzelliğine bakar. Onun için dağdaki çoban evliyâ olur, cenneti bulur; şehirdeki zengin cehennem dibine yuvarlanır. Allah korusun!

“—Peki, müslümanlardan zengin olanlar yok muydu?”

Vardı. Peygamber Efendimiz’in etrafındaki yakın sahabesinden, Aşere-i Mübeşşere’den, cennetliklerden de zenginler vardı. Dünyaya meyl etmemek, zühd sahibi olmak, “mal sahibi olmamak” mânâsına değil; “mala köle olmamak, malın mülkün dünyanın esiri olmamak.” mânâsına.

Ebû Bekir es-Sıddîk zengindi, eşraftandı.

Hız. Osman-ı Zinnûreyn çok zengindi, varlıklı vâridatlı insandı. Aşere-i Mübeşşere’den. Peygamber Efendimiz ona iki kızını vermiş; birisi vefat edince öteki kızını da vermiş. Onun için *Zi’n-nûreyn* deniliyor; “iki nura sahip olmuş” demek. Rasûlüllah Efendimiz’in bir kızıyla nikâhlanmış, Rasûlüllah Efendimiz’e damat olmuş. O vefat edince;

“—Sen ağlama! Benim kaç tane kızım olsa hepsini sana veririm.” diyor Efendimiz ve öteki kızını da ona nikâhlıyor.

Çok zengindi. 100 tane deveye Şam’dan mal, erzak yükletmiş getiriyor. Tüccar; parası var, imkânı var, sermayesi var. Geldiler;

“—Yâ Osman! Kervanın geliyormuş, duyduk. Ne

kadar masraf ettiysen yüzde yüz kâr verelim, bize devret.” dediler.

“—Yok, ben daha çok kârla satacağım.” dedi.

Sonra bir başkası geldi;

“—Yüze iki yüz kâr veriyorum. Ne kadar masraf ettiysen sana onun iki-üç katını vereceğim. Böyle daha fazla kâr et!” dedi.

“—Hayır, ben daha fazla kâr etmeyi düşünüyorum.” dedi, onu da reddetti.

Sonra o yüz deve Medine-i Müneverre’ye gelince tüm malları ortaya yığıyor, Medine’nin fukarasına dağıtıyor. Tüm develeri kesiyor, etlerini fukaraya dağıtıyor. Millet açlıktan kırılmış, kıtlıktan yılmış, evlerinde erzak kalmamış. Ne fiyat koysa satılır. On misli fiyat koysa büyük kâr eder. Onun için öteki tüccarlar teklif ediyorlar. Açıkgöz ya, uyanık ya, daha kervan gelmeden teklif ediyorlar:

“—Yâ Osman bize devret; sen keyfine, rahatına bak. Biz sana yüzde yüz kâr verelim, yüzde iki yüz, üç yüz, dört yüz kâr verelim.” diyorlar.

“—Hayır! Ben daha kârlı satacağım.” diyor.

Acaba on misline mi, bin misline mi satacak? Zaten Medine köy, nüfuslar şimdiki gibi patlamış büyük nüfuslar değil. 100 deve...

Az mı 100 deve? Her birisi kesildiği zaman eti var, budu var, kaburgası var. 100 deveyi kurban ediyor; iki taraflı 100 deve yükünü de tasadduk ediyor. Hz. Osman zengin ama paranın, dünyanın esiri değil; Allah yolunda verebiliyor.

İnsan dünyanın esiri olduğu zaman mahvoluyor. Onun için büyükler şöyle demişler:

الدُّنْيَا بَحْرٌ عَمِيقٌ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ يُغْرَقُ فِيهَا

(*Ed-dünyâ bahrun amîkun, kesîrun mine'n-nâsi yuğraku fîhâ*) “Dünya bir engin, derin, dipsiz denizdir. İnsanların çoğu bunun içinde boğulur.” Girer; dipsiz, engin olduğundan, kenarı, sahili olmadığından ortasında boğulur, ölür.

Neden? Dünyaya gark oldu; para, pul, şöhret, imkân... Çekil oradan! O geliyor. Binsin arabasına. Şoför buradan koşuyor, kapıyı açacak, patron geliyor.

Oyuncak mı, şaka mı? Kapı açılıyor. Bel iki kat bükülüyor, kapı kapanıyor. Şâşaa, debdebe, dünyada misli emsali görülmemiş, son model araba.

Türkiye’den de giyinilir miymiş? Hadi Avrupa’ya, yallah!

Türkiye’nin gıdaları da yenir miymiş? Hadi oradan eritme peynirleri gelsin, filancalar gelsin, vesaire.

İşte bu da yaşam tarzı ama insan dünyada boğulunca, ahireti unuttunca, sonra burnundan fitil fitil geliyor.

Çavuşesku ne oldu?

Herhalde biz insanlar unutuyoruz da Allah her sene başka bir misal çıkarıyor karşımıza. Şah’ın nasıl gümbür gümbür gümbürdediğini gördü millet. İran Şahı nasıl gümbür gümbür

yuvarlandı, gitti. Saltanatı, heykelleri vardı; tel taktılar, paldır küldür çektiler. Bir zamanlar bu heykellerin önünde ne merasimler, ne komik manzaralar oluyordu, hepsi devrildi.

Millet galiba unuttu; şimdi Allah Çavuşesku'yu misal gösteriyor. Bir oradan bir buradan, bir o taraftan bir bu taraftan.

Komünizmde eşitlik varmış, mal taksim edilecek. Hatta edepsizler bir ara nazariyatı o noktaya götürmüşlerdi ki her şey müşterek olacak. Namus yok. Ben utancımdan ötekisini söylemiyorum. Her şey müşterek hale gelmişti.

Ne oldu, ne eşitliği? Kimi kandırıyorsun? Partinin adamları, politbüro'nun üyeleri Karun gibi zengin. Ötekisi sefil. Sefalette eşitlik! O da aldatmaca, ötekisi de aldatmaca.

Hangi şey doğru?

İnsanın vicdanına hitap eden, kalbine, imanına hitap eden, polisi müfettişi insanın kalbine yerleştiren rejim güzel, İslâm güzel!

“—Hocam! İslâm güzel olsaydı müslümanlar güzel olurdu.”

Doğru! Görülmesi lazımdı. Herkesin, İslâm'ın güzelliğini müslümanların üzerinde görmesi lazımdı. İşte burada karşımıza bir vebal daha çıkıyor: İyi müslüman değiliz! Bize bakıp da müslüman olacaklar da kaçıyor.

“—Bunlar müslüman mı? Beni bu dine mi çağırıyorsun? Bunlar gibi mi olacağım?” deyip dönüp gidiyor.

Neden? İyi müslüman değiliz de ondan. Güzel müslüman değiliz, güzel ahlâklı değiliz de başkalarının İslâm'a gelmesini bile engelliyoruz.

Benim tanıdığım bir profesör, Amerika'da ihtisas yapmış:

“—Hocam benim ahlâkımdan müslüman olacaktı.” diyor.

Sevgisinden, saygısından, ahlâkındaki dürüstlüğünden müslüman olacaktı diyor. Öyle olmamız lazım.

Millet bizi görünce:

“—Allah Allah! Dünyada hâlâ böyle insanlar var mıymış; bu kadar dürüst, bu kadar hilesiz, bu kadar temiz, güleç yüzlü, tatlı dilli, iyi niyetli, kötülüğe iyilikle muamele eden var mıymış?” demesi lazım.

Öyle değil! İslâm ne diyorsa —işte kitaplar burada— müslümanlar tam onun aksini yapıyor. Gâvur âdetlerini benimsemişler, gâvur ahlâkını benimsemişler. Gâvur derken dinsiz, imansız, ahirete inanmayan kimseyi kastediyorum. O ahlâkı beğenmişler. Beğenmişler değil de o ahlâkın içine, bataklığa düşmüşler; öyle gidiyor. Şeytan, dünya onları aldatmış. Para, mevki, makam vesaire işte bunlar büyük tehlike.

Kitaplarımız bunları söylüyor, Efendimiz bunlara hiç iltifat etmemiş. Acaba imkânı yok muydu?

Cebrail AS geliyor:

“—Yâ Rasûlallah! Allah-u Teâlâ Hazretleri sana selâm söylüyor. Dilersen Mekke'nin iki

tarafında řu gördüğün dağları Allah senin için altın yapacak.” diyor.

“–İstemem!” diyor.

“–Hükümdar bir peygamber olmakla, kul bir peygamber olmak arasında muhayyersin, hangisini istiyorsan tercih et, Allah onu yapacak.”

“–İstemem!” diyor. Saltanatlı hükümdar bir peygamber olmayı istemiyor.

Saltanatlı, hükümdar peygamberler de var. Süleyman AS’ın saltanatı dillere destan. Cinler, insanlar emrinde... Sabâ melikesi Belkıs’ın sarayını ışılama yoluyla –artık ne yolla ise ben ışılama diyorum millet onu anlar– getirmiş. Saba melikesi Yemen’den yola çıkmış; aylarca süren seyahatten sonra Süleyman AS’ın ülkesine geliyor. Süleyman AS:

“–Kim o gelmeden onun tahtını buraya getirir?” diyor etrafındaki sahabesine...

Tabi onlar da Süleyman peygamberin sahabesi. Cinlerden bir tanesi:

“–Ben, sen yerinden kalkmadan onu getiririm.” diyor.

İlim sahibi olan insanlardan bir tanesi de:

“–Gözün açılıp kapanıncaya kadar ben onu getiririm yâ Süleyman!” diyor.

فَلَمَّا رَأَاهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ

(النمل: ٤٠)

(*Felammâ raâhü müstakirren indehû*) “Bir de bakıyor ki, taht yanında duruyor.” (Neml, 27/40)

Hakikaten göz kapayıp açıncaya kadar tahtı getirmiş; evliyâ... Rivayetlerde bunu yapan kimse için sadrazamı, veziri [Âsaf] diyorlar. Tahtı oraya koyuyorlar. Tuttuğun zaman taht işte; hayal değil, oyun değil. Tahtı bu tarafa getiriyor.

“–Nasıl getirir?”

Canım Amerikan filmlerini seyredersen anlarsın. Hiç uzay yolu filmi görmedin mi? Orada olanları hiç yadsımıyorsun, garipse miyorsun. Demek ki eskiden de böyle garip şeyler olmuş. Tahtı getiriyor.

Sabâ melikesi Belkıs, uzun yolculuklardan sonra saraya geliyor, kabul olunuyor. Süleyman AS soruyor:

أَهْكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ

(النمل: ٤٠)

(*E hâkezâ arşük*) “Memleketindeki, aylar ötesi uzak mesafedeki sarayındaki tahtın böyle miydi?”

(*Kâlet keennehû hû*) “Sanki ta kendisi!” diyor.

Tabii ta kendisi; oraya getirdi. O mucizeleri, kerametleri görünce, Süleyman AS’ın mucizelerini, ashabının kerametlerini görünce Saba melikesi Belkıs da iman ediyor; putperest iken, müşrik iken imana geliyor.

İsteseydi, Peygamber Efendimiz'e Süleyman AS gibi bir peygamber olma teklif olunmuştu, istemiyor. Dünyayı istememiş; toprak üstünde oturmuş, toprak üstünde yemek yemiş, koyun sağlamış.

وَيُجِيبُ دَعْوَةَ الْمَمْلُوكِ عَلَى خُبْزِ الشَّعِيرِ

(*Ve yücîbü da'vete'l-memlûk*) “Tevazuan kölenin davetine bile icabet edip gidermiş; (*alâ hubzi'ş-şai'r*) arpa ekmeği yemeğe de çağırırsa...”

“—Sen kimsin be! Otur oturduğun yerde. Allah Allah! Medine'de zengin adam mı kalmadı? Eşraftan insan mı kalmadı? Sen ki kölesin, bir hukukun yok, bir şeyin yok... Paran yoktur, pulun yoktur, evin gecekondudan beterdir.” demezdi.

Bu zamanın insanları böyle diyebilir. Şöyle bir bakar, burun kıvrır. Millet selâmını bile almıyor. “*Es-selâmu aleyküm*” deyince selâmını almıyor. Şöyle bir bakıyor giyimini, kuşamını beğenmezse homurdanıyor, selâmını bile almıyor.

Ama Peygamber Efendimiz, köle de kendisini çağırırsa, (*alâ hubzi'ş-şai'r*) arpa ekmeği yemeğe de çağırırsa, giderdi. “—Yâ Rasûlallah! Başka bir şey yok ki...”

“—Hani et, kebab, kızartma, baklava, kaymak, börek çörek?”

Yok böyle şeyler, arpa ekmeği var. Kara renkli güneşte de Suudi Arabistan'ın sıcağında da katı olur, belki ısırırken gıcır gıcır dişleri

gıcırdayacak, takır takır koparacak.

Peygamber Efendimiz, bir köle kendisini arpa ekmeğine çağırırsa giderdi. Öyle mütevazı idi, öyle gönül yapıcıydı.

Ya bizler? Bizler; gönül yıkma şampiyonu, kalp kırma şampiyonu. Evimizde bir harp, iş yerimizde bir harp, sosyal hayatımızda bir harp.

Biz nereden geldik? Nasıl Müslümanız? Bu ahlâkı nasıl aldık? Bu kirler içimize nasıl sızdı? Bu ziftler, bu katranlar etrafımıza nasıl birikti?

“—Belki düşmanlar yaptı.”

Senin aklın yok muydu? Tabii düşmanlar yapacak.

Peygamber Efendimiz'in zamanında düşman yok muydu? Vardı. Bugün de var, ileride de olacak.

Neden? Burası imtihan dünyası olduğu için. Allah-u Teâlâ Hazretleri şöyle buyuruyor:

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مَنْ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا

(يونس)

(*Ve lev şâe rabbüke leâmene men fi'l-ardı küllühüm cemîâ*) “Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündeki insanların hepsi toptan imana gelirlerdi.” (Yunus, 10/99) Yeryüzü cennet gibi olurdu.

İmtihan dünyası olduğundan serbest bırakmış. Kâfir kâfirliğini yapıyor, Kur'an'ı inkâr ediyor, Peygamber Efendimiz'e dil uzatıyor, İslâm'a

çatıyor; küfrü, zinayı, edepsizliği, ahlâksızlığı meth ediyor. Mü'min de orada eza çekiyor. Allah'ın sevgili kulları ızdırapta; Allah'ın düşmanları, firavunlar, nemrutlar saltanatlı. Dünya malına değmez de ondan. Dünyanın saltanatının kıymeti yok da Allah ondan onlara vermiş; zengin, paralı pullu, uzun masalar, üstü şamdanlarla donatılmış, gümüş takımlar, altın kaşıklar, hizmetçiler, merasimler, üniformalar, valslar, musikiler, şâşaalar, ışıklar! Ama değmez!

وَإِنْ كُلُّ ذَلِكُمْ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

(زخرف:٢٥)

(*Ve in küllü zâlike lemmâ metâu'l-hayâti'd-dünyâ*) “Hepsi dünya hayatının geçici süsleri, ziynetleridir.” (Zuhruf, 43/35) İnsanı aldatmak, gözden düşürmek için...

Çavuşesku'nun sarayını, mallarını gösterdiler, resimlerini gazetelerde yayınladılar. Bak ne saltanatlı!

Bizimkiler daha mı aşağı? Bırakalım, zenginlerimiz daha mı aşağı, orta hallerimiz daha mı aşağı? Hepimizin evi saltanatlı. Saltanatsız ev varsa gösterin bir tane. “Fakirim!” diye inim inim inleyenin evine gitsek, malı sahabenin 15 tanesinin malından, mülkünden fazladır.

Akşam yiyorlardı, üç gün yemiyorlardı. Böyle her gün sabah, öğle, akşam yemek yiyemiyorlardı. Giyimleri yoktu, örtüleri yoktu. Adam örtünüyordu, camiye geliyordu,

namaz kılıyordu, koşarak eve gidiyordu; kadın da sabah namazının vakti geçmeden o örtüye bürünüp sabah namazını kılıyordu. Örtü yoktu, yatak yoktu, yastık yoktu, yiyecek yoktu, içecek yoktu, imkân yoktu, *air condition* yoktu.

Evin içinde şırıl şırıl akan sular yoktu, çarşı pazar yoktu; fırın, kasap, süpermarket yoktu. Vardı ama her aradığını bulmak mümkün değildi. Mesela adamın birisinin keyfi gelecek de, bir deve kesecek de, oraya asacak da, okkayla satacak.

Şimdi her şey var.

“–Tavuğun budunu mu istersin?”

“–Evet, sadece budunu isterim.”

“–Böyle düz mü vereyim, yoksa biftek gibi ezdire ezdire yaydırayım mı?”

“–Yaydır!”

Ondan sonra pat pat pat, tak tak tak... Bu böyle güzel kızartılır. Tamam.

Tavuk eti yeter mi? Yetmez.

“–Hocam! Bu salatasız gitmez.” Yanına salata, tamam.

“–Salatanın içine sadece marul yeter mi?”

Yetmez. Kırmızı lahana, limon, havuç rendesi, turp rendesi üstüne garnitür, turpun girintili çıkıntılı kesilip süslenmesi... İşte sofrada bir yemek, çift salatasıyla beraber; bu böyle... Önden çorba, arkasından dolma, arkasından börek, arkasından zeytinyağlı, arkasından tatlı, arkasından bilmem ne.

“—Midem ağrıyor...”

Tamam, onun da kolayı var; maden suyu, gazoz, Amerika’dan gelmiş ilaçlar ve saireler. İşte bunları aldın mı hazmedersin; böyle gidiyor. Böyle gidiyoruz, böyle yapıyoruz.

İmam Gazâlî:

“—Paranız pulunuz olsa bile, çocuğunuza arada yemek vermeyin, biraz açlığı tatsın. Birazcık mahrumiyetin ne olduğunu anlasın, aç kalmanın nasıl bir duygu olduğunu sezsın.” diyor.

Yetişme bakımından. Allah verdiği zaman da:

“—Çok şükür yâ Rabbi! Bize ne nimetler vermişsin. Biz sahabenin ayağının çamuru olamayız, tozu olamayız ama onlardan yüz misli güzel bir ömür sürüyoruz. Yâ Rabbi! Ne nimetler vermişsin.” diye şükretmek düşünüyor.

Allah çok vermiş; bolluk var. Memleketimiz güzel, iklimi güzel, her türlü imkânı var. Çok verilince hem yemeli hem şükretmeli hem de hayır yapmalı. İsrafa düşmeden bunu yaparsak Allah-u Teâlâ Hazretleri razı olur.

Bu iki hadîs-i şerîften Rasûlüllah Efendimiz’in tevazuunu anladık; süsüzlüğünü, sadeliğini, dış cilaya önem vermediğini, dünyaya kapılmadığını anladık. Biz de bu prensipleri hayatımıza geçirmeye, sindirmeye çalışmalıyız. Her şey bir akla, bir mantığa dayanmalı, lüzumsuz şey olmamalı. Hem faydasız şeyle vakit geçirmemeliyiz hem de ona masraf etmemeliyiz. İnşallah biz de bu prensiplere göre Rasûlüllah’ın hayatına bakarak, onu

kendimize örnek alalım.

Çok şaşırılmışız, çok uzak düşmüşüz; sahabe Müslümanlığından, Asr-ı Saadet Müslümanlığından çok ters durumlara gelmişiz. Avrupalı'yla bir farkımız kalmamış; Avrupalı'yı taklit ettiğimiz, Avrupalı'ya benzemeye çalıştığımız için onlar gibiyiz ama kötü bir kopyası, tam onlar gibi de olamıyoruz. Müslüman olduğumuzdan arada biraz fark oluyor fakat eskilerle mukayese edilirse, kitaptaki rivayetlere bakılırsa, İslâm da içimizde sağlam değil.

Biz neyiz o zaman?

Köşe kapmaca oyununda iki köşe de kapılmış, ortada kalmış, ebe olmuşuz. O köşeden çıkmışız, İslâm köşesinden çıkmışız.

“—Batı medeniyetine gideceğiz.” demişler.

İslâm medeniyetinin her türlü tesirlerini silerek terk etmek niyetiyle, her türlü geleneğiyle Batı medeniyetini benimsemeye, Batı'ya yöneldik. Yönel bakalım, ne olacak? Tamam, Batı'ya yöneldi ama işte batmaya başladı. Ayakları çamurda; bataklık dizine kadar, beline kadar geldi.

Batı bataklık! Batı zaten kendisi çırpınıyor. Bizimkilerin de gırtlığına geldi. Batı'yı istediler; arayan Mevlâsını da bulur, belasını da bulur. İslâm'ı beğenmedi, belasını istedi. Sen benim dinimi mi beğenmiyorsun?

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(آل عمران: ۱۹)

(*Inne'd-dîne inda'llâhi'l-islâm*) “Allah indinde hak din İslâm'dır” (Âl-i İmran, 3/19)

وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

(المائدة:٣)

(*Ve radîtü lekümü'l-islâme dînen*) “Ben sizin ancak müslüman olmanıza razıyım, İslâm'dan gayri bir dinle karşıma gelmeyin, ona rızam yoktur.” (Mâide, 5/3)

Allah beğendi, millet beğenmedi. Allah hak yolda yarattı, millet batıl yola kaydı. Allah güzel ahlâk öğretti, millet süflî, dejenere olmuş ahlâkı beğendi, uyguladı, uyguluyor.

Sen belki içinden:

“—Hocam! El-hamdü lillâh, çok şükür ben uygulamıyorum.” diyorsun.

Geç bakalım bir Kadıköy'e, bir yürü bakalım Bağdat caddesinde... Çık bakalım Galata Köprüsü'nden geçip de Taksim taraflarına, gör bakalım İslâm nerelerdeymiş? Yanına bir mum al, bir fener al, bir de mercek al; belki zerresini bulursun. Öyle gözle görmek mümkün değil.

Allah bize akıl fikir versin... Yanlış yolda olanları doğru yola hidayet eylesin... Bunlar yabancılar değil, bunlar bizim kardeşlerimiz, akrabamız, soyadları bazen bizim gibidir, bize benziyordur. Bunlar bizim çocuklarımız, dostlarımız, vatandaşlarımız, dindaşlarımız.

İslâm'ın ve müslümanların yardıma çok ihtiyacı var. Bu yardımın en önemli cephesi eğitim

cephesidir. Anlatılacak, öğretilecek, insanlar müslüman olacak. İslâm'ın prensipleriyle gayri İslâmî olan prensiplerin mukayesesi yapılacak; “Senin böyle olman lazım.” diye yol gösterilecek. O yol gösterildiği zaman tesirli olur. Yol gösterme, en önemli irşat. En önemli çalışma tebliğ. Hakk'ı tebliğ etmek en önemli çalışma.

“—Hocam söyledim, söyledim; mermerin üzerine su damladığı zaman bile oyuyor ama bu taş bağırlı adamlara derdimi anlatamadım, dinlemediler.”

Olabilir. Senin vazifen tebliğ etmektir, yılma, devam et. Sen tebliğ ettikçe sevap kazanıyorsun. Tesirsiz olduğunu da sanma. Çünkü bir halı bile ilmik ilmik, kaç bin tane ilmikten örülüyor. Sen bir söz söylersin, bir tesir olur, bir daha söylersin bir tesir daha olur; kolay değil. Bir halının altı ayda dokunduğunu; bir ipek halının bir senede, iki senede dokunduğunu biliyoruz. Bir insanın da gönlü böyle ilmik ilmik dokunacak, nokta nokta kurtulacak, kirler silinecek, iyi insan olacak.

Onun için çok iyi çalışmak lazım. Özellikle eğitim müesseselerine, eğitime yönelmemiz lazım. Millette bir aşk var, şevk var, cami yaptırıyor. Tabi cami güzel... Bak oturduk, ibadet ediyoruz, vaaz ediyoruz. Kur'an kursu yapıyor, elbette Kur'an kursu da güzel, Kur'ân-ı Kerîm öğrenilecek. Yeterli değil, kâfi değil. Eğitime yönelecek.

Ta ki Rabbinin huzuruna vardığı zaman:

“—Yâ Rabbi! Ben gece gündüz insanları,

kardeşlerimi hak yola davet ettim. Şu çalışmayı yaptım, bu çalışmayı yaptım.” diyecek.

Onu demeye hakkı olacak.

c. Peygamber Efendimiz'in Hutbe Okuyuşu

Ebû Dâvud, İbn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Konu değişti. Peygamber Efendimiz'in hutbeyi nasıl okuduğuna dair bir rivayet karşımıza geldi:³

كَانَ يَجْلِسُ إِذَا صَعِدَ الْمِنْبَرَ حَتَّى يَفْرُغَ الْمُؤَذِّنُ
ثُمَّ يَقُومُ فَيَخْطُبُ ثُمَّ يَجْلِسُ فَلَا يَتَكَلَّمُ ثُمَّ يَقُومُ
فَيَخْطُبُ

(د. عن ابن عمر)

RE. 552/3 (*Kâne yeclisü izâ saîde'l-minbere hattâ yefruğâ'lmüezzinü, sümme yekümü feyahtübü, sümme yeclisü felâ yetekellemü, sümme yekümü feyahtübü.*)

Peygamber Efendimiz minbere çıktığı zaman ne yapardı? Minbere çıkardı, otururdu. Ne zamana kadar? (*Hattâ yefruğâ'l-müezzinü*) “Müezzin ezan okumaktan fâriğ oluncaya kadar, okumayı bitirinceye kadar.”

O oraya çıkardı, müezzin ezana başlardı, ezan

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.III, s.297, no:921; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.205, no:5538; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.254; *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.63, no:17970; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.207, no:6990.

okunurdu. O zamana kadar otururdu. Sonra kalkardı, hutbesini îrâd ederdi. Sonra hutbesini bitirirdi, otururdu. Demek ki birinci hutbe bitince otururdu, konuşmadan otururdu; sonra tekrar kalkardı, hutbeye devam ederdi.

İşte biz de bu rivayetlerden nâşi, bu sebepten cuma günü hutbe nasıl okunuyor? Kalkıyoruz, imam minbere çıkıyor, oturuyor; müezzin ezan okuyor, ondan sonra kalkıyor, hutbeye başlıyor. Bitirdikten sonra oturuyor tekrar ikinci hutbeye başlıyor, iniyor. Demek sünnet-i seniyye böyle rivayet edilmiş, kitaplar yazmış, hocalar da Peygamber Efendimiz'in yaptığı şekli aynen devam ettiriyorlar. İnşallah her şeyimiz de böyle aynen o tarzda devam etmek şeklinde olacak.

Peygamber Efendimiz'in minberi böyle değildi; küçücük, birkaç basamaklık bir şeydi. İlk önce bir kütüktü, sonra birkaç basamaklı bir minber yaptılar. Şimdi caminin tavanına değecek kadar kocaman minberler yapıyorlar. Getiriyorlar, mihraba yanaştırıyorlar; saf ikiye bölünüyor. İmamın arkasında minberin yanına kadar saf duruyor; sol tarafı geniş, sağ tarafı dar. Ondan sonra ötekiler de minberin öbür tarafına geliyorlar, o taraftan devam ediyorlar; saf bölünüyor. Önceden böyle değildi. Safın bölünmesi doğru değil. Peygamber Efendimiz "Mescidin direkleri arasında bile saf tutmayın." diyor. Saf sağlam olacak, bütün olacak.

Niye getirdin bu minberi buraya dâhil ettin?

"—Vallahi bilmem işte, öyle gördük.

Süleymaniye Camii'nde öyle, Fatih Camii'nde öyle. Bak dikkat et; Süleymaniye Camii'nde imamın arkasında yüksek bir yer var. 15x15 yüksek bir yer var. Hatta o, bazı yerlerde parmaklıklıdır. "Cemaat az olduğu zaman orada namaz kılınsın." diye yapılmış. Oraya ondan koyulmuş. Onun için minberleri, camilerle ölçü olarak safı bölmeyecek şekilde yapılmış.

Adapazarı'nda güzel bir şey var; altı oyuk yapıyorlar, saf devam ediyor. Köprü gibi altından devam ediyor. İnşaallah içinizde cami yapacaklar çıkarsa, Allah hayırlı helâl para versin, hayırlı hizmetler nasip etsin; minberi kenara koymak lazım, bir de

ölçüsüne uygun yapmak lazım. Benzin istasyonlarında namaz kılmaya giriyoruz. Küçücük bir oda namazgâh, kocaman bir minber. Buna lüzum yok; orada üç basamaklı küçücük bir şey olsa yeter. Fazla bir şeye lüzum yok. Millet bilmiyor. Vazifelerin ne olduğunu, yapılan işlerin sebebini unuttuğu ve taklîden yaptığı için her şeyi ölçsüz yapıyor.

d. Namazları Cem Edişi

Dördüncü rivayet. Peygamber Efendimiz'in hayatıyla ilgili rivayetler. Enes RA şöyle rivayet ediyor:⁴

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.138, no:12431; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.82, no:968; Abdürrezzak, *Musannef*, c.II, s.544, no:4395; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.321; Enes RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.69, no:11071; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.168, no:5342; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

كَانَ يَجْمَعُ بَيْنَ الظُّهْرِ وَالْعَصْرِ وَالْمَغْرِبِ وَالْعِشَاءِ

فِي السَّفَرِ

(حم. خ. عن أنس)

RE. 552/4 (*Kâne yecmeubeyne'z-zuhri ve'l-asri, ve'l-mağribi ve'lişâi fi's-seferi*) “Peygamber SAS Efendimiz, yolculukta öğle ile ikindinin, akşam ile yatsının beraber kılınmasını, cem’ini yapardı.” Yolcu, öğleyi öğle vaktinde ikindi ile beraber kılar; buna cem-i takdim derler. Yani ikindi vaktinden evvel getiriyor, öğlenin arkasından kılıyor. Veya ikindi vakti geliyor, öğleyi kılmamış; ikindi vaktinin içinde öğle ile ikindi vakti kılıyor. Akşamın vaktinde akşamla yatsıyı kılıyor veya yatsının vaktinde akşamla yatsıyı kılıyor. Bizim Hanefî mezhebimizde bu ancak ihramlı iken Arafat’ta Müzdelife’de olur. Bizim büyüklerimiz, mezhep imamlarımız ona karar vermişler, “başka zamanda uygun değil” demişler. Şâfiîler ve diğer mezhep imamları; “Olabilir ama terk-i evlâdır, ayrı ayrı kılsa

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.III, s.445, no:1020; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.233, no:22089; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.430, no:583; Taberânî, *Mu'cemü'lKebîr*, c.XX, s.58, no:103; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.488, no:1563; Mâlik, *Muvatta' (Rivayet-i Yahyâ)*, c.I, s.143, no:328; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.162, no:5315; Tahâvî, *Şerhü'l-Maanî*, c.1, s.160, no:879; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IV, s.469, no:1595; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.405, no:2638; Taberânî, *Müsnedü's- Şâmiyyîn*, c.I, s.75, no:94; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.71, no:122; Abdürrezzak, *Musannef*, c.II, s.545, no:4399; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.367, no:2975; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.II, s.37; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXIII, s.535; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.56, no:17933; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.208, no:6991.

daha iyidir.” demişler. Bizim büyüklerimiz; “Hiçbir namaz vaktinde öteki namaz kılınmaz. Ancak haccın menâsikinin zorluğundan dolayı, o günlere mahsus öyle yapmak lazımdır.” diyor. O öteki mezheplerde. Tabi Arafat’ta kılınmayacak; “Arafat’ta öğle ile ikindi beraber kılınacak.” Onun da şartları var. “Müzdelife’de de akşam ile yatsı beraber kılınacak.” Karar öyle.

e. Karpuzla Hurma Yemeyi Severdi

Beşinci hadîs-i şerîf:⁵

كَانَ يَجْمَعُ بَيْنَ الْخَرْبِزِ وَالرُّطْبِ

(حم. ت. في الشماثل؛ ن. عن أنس)

RE. 552/5 (*Kâne yecmeu beyne’l hırbizi ve’r-ru-tab*) “Peygamber Efendimiz kavunun, karpuzun yanı sıra hurma yemeyi de severdi.” Birisi suludur serindir, ötekisi tatlıdır. İkisini böyle sevmiş, bir ondan bir ondan beraberce yermiş.

f. İlme Rağbet Edilmesini Severdi

Enes RA şöyle rivayet ediyor:⁶

⁵ Cürcânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.392, no:655; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.108, no:18202; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.208, no:6992.

⁶ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.III, s.244, no:967; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.199, no:13086; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.97, no:4943; Tahâvî, *Şerhü’lMaânî*, c.I, s.226, no:1256; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.248, no:7258; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VI, s.437, no:3816; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.413, no:1407; Tahâvî, *Müşkilü’l-Âsâr*, c.XIII, s.49, no:5108; Ziyâü’l-Makdisî, el-

كَانَ يُحِبُّ أَنْ يَلِيَهُ الْمُهَاجِرُونَ وَالْأَنْصَارُ فِي الصَّلَاةِ لِيَحْفَظُوا عَنْهُ

(حم. ن. ه. ك. عن أنس)

RE. 552/6 (*Kâne yuhibbu en yeliyehü'l-muhâcirûne ve'l-ensâru fî's-salâti li-yahfazû anhü*) “Muhacirlerin ve Ensar’ın namazın inceliklerini, sûrelerini, erkânını öğrenmek için namazda yanına toplanmaya çalışmasından memnun olurdu. “İlme rağbet ediyorlar.” diye severdi, hoşuna giderdi, beğenirdi, memnun olurdu, teşvik ederdi.” Muhacirler ve Ensar, ondan bilgi almak, usul öğrenmek, okunan duaları ezberlemek için Peygamber Efendimiz’in yanında namaz kılmaya can atarlardı. “— Yakınına ben gitsem, onunla beraber kılsam da, ben de duysam.” diye heveslenirlerdi. Bu, Peygamber Efendimiz’in hoşuna giderdi.

g. Kabağı Severdi

Enes RA şöyle rivayet ediyor:⁷

Ehâdîsü'l-Muhtâre, c.II, s.387, no:1928; Enes ibn-i Mâlik RA’dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.56, no:17934; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.208, no:6993.

⁷Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.177, no:12834; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.155, no:6664; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.101, no:5946; Ebû Avâne, *Müsned*, c.V, s.185, no:8327; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.V, s.360, no:3006; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.337, no:7145; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.266, no:1976; Abdürrezzak, *Musannef*, c.X, s.448, no:19667; Ebüşşeyh, *Ahlâku’n-Nebiy*, c.II, s.194, no:617; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.108, no:18203; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.208, no:6994.

كَانَ يُحِبُّ الدُّبَّاءَ

(حم. ت. في الشماثل؛ ن. ه. عن أنس)

RE. 552/7 (*Kâne yuhibbü'd-dübbâ'*) “Yemekler arasında kabağı severdi.” Arapça'da *yaktîn* denilen, *dubbâ'* denilen, Türkçe'de kabak dediğimiz yiyecek. Oraların kabağı artık ne cins kabaksa Efendimiz onu severmiş. İbn-i Hacer; “Ben böyle bir şeyi gördüm” diye rivayet etmiş. Zemahşerî; “Ben ne cins olduğunu bilmiyorum.” demiş. Efendimiz oraya mahsus olan o kabak cinsinden yiyeceği severmiş, severek yermiş.

h. Her İşi Sağ Eliyle Yapmayı Severdi

H. Hz. Âişe Validemiz RA'dan tüm sahih hadis kaynaklarında rivayet edilmiş olan bir hadîs-i şerîf:⁸

كَانَ يُحِبُّ التِّيَامُنَ مَا اسْتَطَاعَ فِي طَهْوَرِهِ وَتَنَعْلِهِ
وَتَرَجُّلِهِ وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ

(حم. ق. عن عائشة)

RE. 552/8 (*Kâne yuhibbü't-teyâmüne mes-tetâa fî tuhûrihî, ve tene'ulihî, ve tereccülihî, ve fî şe'nihî küllihî*) “Peygamber SAS Efendimiz gücünün yettiği her şeyi sağ eliyle yapmayı severdi. Sağ, sağ tarafı ilk önce kullanmayı se-

⁸ Neseî, *Sünen*, c.I, s.202, no:111; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.89, no:116; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.371, no:1091; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.91, no:179; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.IV, s.61; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.40, no:17847; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.208, no:6995.

verdi. Sağ el, sağ ayak; bunu severdi, bundan memnurluk duyardı, hoşlanırdı. Böyle yapmaya çalışırdı.” Mesela nelerde? Yemesinde, içmesinde, abdest almasında, elbiseyi giymesinde, bir şeyi almasında, birisine bir şey vermesinde sağ elini kullanırdı. Bunların dışındaki işlerde sol elini kullanırdı. Hayırlı, sevaplı güzel işlerde sağ elini kullanır, sağdan başlardı. Onun dışındaki şeylerde sol elini kullanırdı. Mesela taharetlenmek, sümkürmek ve saire gibi konularda sol elini kullanırdı. (*Fî tuhûrihî*) “Temizlenirken, abdest alırken.” Önce sağ elini, sonra sol elini yıkardı. Önce sağ ayağını, sonra sol ayağını yıkardı.

(*Ve tene’ulihî*) “Ayakkabı giyerken.” Besmele ile önce sağ ayağını giyerdi.

(*Ve tereccühî*) “Saçlarını tararken.” Onda da ilk önce sağdan başlardı. Her şeyin sağdan olmasını severdi.

(*Ve fî şe’nihî küllihî*) “Her işinde sağı kullanmayı severdi.”

Bu hayırlı, temiz, mübarek işlerde, güzel şeylerde böyle; onlarda sağı severdi. Burada yemeği zikretmemiş ama, yemek de sağ elle yenilecek.

Bazı şeylerde de sol elini kullanırdı mesela temizlenme, taharetlenme...

Mescidden çıkacağı zaman sol ayağı ile çıkardı. Çünkü en güzel yeri bırakıyor. Mescid dünyanın en güzel yeridir.

“–Neden?”

Allahu Teâlâ Hazretleri şu dünyaya değer ver-

mez sevmez, rahmetle nazar etmez, ancak kendisine ibadet edilen mescidler, ibadethâne-ler müstesna... Allah'ın en sevdiği yerler.

Yeryüzünün en güzel yeri neresi?

“—Boğaziçi, Rio de Janerio, İstanbul, Sidney, Canberra veyahut filanca sahil, filanca hoş manzaralı yer, Akdeniz'in bilmem hangi safalı yeri...”

Değil, değil, değil!

“—Neresi?” Mescidler!

Allah'ın (*celle celâlühû ve amme nevâlühû ve lâ ilâhe gayruhû*) yeryüzünde en sevdiği yerler mescidlerdir.

“—Neden?”

Orada kendisine ibadet ediliyor. Orada kendisine inanan, mü'min kullar var. Orada Allah'ın varlığı, birliği dile getiriliyor, ubudiyet icra olunuyor, tazim olunuyor. O bakımdan Peygamber Efendimiz mescidden çıkarken sol ayağı ile çıkıyor. Girerken sağ ayağı ile giriyor, çıkarken sol ayağı ile çıkıyor.

Tuvalete girerken sol ayağı ile giriyor, çıkarken sağ ayağı ile çıkıyor. Demek ki hayırlı, güzel şeyleri sağ eliyle yapmayı severdi. Sol eliyle yapmayı sevmezdi. Öteki süflî dediğimiz cinsten işleri de sol el ve sol ayakla yapmayı tercih ediyordu. Bir şey giyerken de daima sağdan başlıyordu.

Kur'ân-ı Kerîm'de Müslümanlar; *ashâbü'l-yemîn* “sağcılar” diye geçer. Tabii bu “zamane sağcıları” mânasına değil. O zamanın tabiri ile yümn ü bereket tarafı olarak cennetlikler,

“sağcılar” olarak geçiyor. Demek ki bu, müslümanlara mahsus bir şey.

Kâfirler küfürlerinde o kadar şuurlu ki. Ana akılları yok, detay akılları var; temeli yok, beyin yok. Başka ufak tefek şeyleri var. İnadına her şeyi solla yapıyorlar. Sol elle kadeh kaldırıyor, sol elle zıkkımlanıyor, sol elle yiyor; her şeyi sol. Çatalı sol eline alıyor, bıçak sağ elde. Sağ elle kesiyor, sol elle yiyor.

İngilizler yolun bile solundan gidiyorlardı. İngiltere’de öyle Avustralya’da öyle. İngilizler’in hâkimiyet kurduğu yerlerde öyle; yolun solundan solundan, yampiri yampiri gidiyor. Kıbrıs’ta da onların hâkimiyeti olduğu için orada da öyle olmuş.

“—Neden?”

Onlar da solcu...

“—Ama hocam! Amerikalı kapitalist, İngiliz kapitalist.”

Solcu solcu. Müslümanlar sağ, ötekiler sol. İman sağ, küfür sol... Öyle işte. Onlar o hususta o kadar şuurlu, dikkatli.

Bizim âdâb-ı muaşeret kitaplarına da onların kuralları giriyor.

“—Aman çatalı sol eline al, lokantada ayıp olur. Sakın ha öyle yapma!”

Niye ayıp olsun? Niye ayıp oluyormuş? Bu bize nereden geliyor? Kültürlerimiz farklı, biz müslümanız. Bizim her şeyimiz müslümanca...

Kaynağımız ne?

Rasûlüllah SAS Efendimizin hayatı, âdetleri, sünnet-i seniyyesi... Biz böyle yaparız arkadaş! Sen ne dersen de, biz böyle yaparız.

Onun da ayrıca çok çok faydası vardır. Kim bilir ilim erbabı ne zaman anlayacak, ne zaman uyanacak, ne zaman akli başına gelecek?

Meselâ, şu toprak üzerinde oturmanın, toprak üstündeyatmanın çok faydası varmış. Anadolu'da zavallı fukarâ halkımız odanın zeminini toprak yapıyormuş, toprakta yatıyormuş. Öyle şifalıymış ki! Yani insanın belinden, bacağından romatizmayı, soğuşu, ağrıyı, elektriklenmeyi alıyor, gayet iyi oluyormuş.

Her şey güzel. Daha aşağıda Peygamber Efendimiz'in tıbbî başka tedbirleri de gelecek. Onun muallimi Allah CC olduğu için her yaptığı şey güzeldir.

Allah bizi, ona en güzel tarzda ittibâ edenlerden eylesin... İnsanların sapıttığı, şaşırıldığı, İslâm'ı unuttuğu şu zamanda sünnetini uygulayanlardan, insanlara duyuranlardan, böylece şehid sevabı kazananlardan olmayı cümlemize nasib eylesin... Cennetle cemaliyle müşerref eylesin... Cennette Habîbullah'a, Rasûlüllah'a bizleri komşu eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
07. 01. 1990 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü